

LBRIS

We know
books

ELVIRA PASARGIU

EL CAMINO

Dă-ți timp

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuprins

ZIUA 0	...	9
ZIUA 1	...	14
ZIUA 2	...	18
ZIUA 3	...	27
ZIUA 4	...	30
ZIUA 5	...	35
ZIUA 6	...	41
ZIUA 7	...	43
ZIUA 8	...	55
ZIUA 9	...	57
ZIUA 10	...	60
ZIUA 11	...	64
ZIUA 12	...	68
ZIUA 13	...	70
ZIUA 14	...	72

ZIUA 15 ...	73
ZIUA 16 ...	77
ZIUA 17 ...	81
ZIUA 18 ...	88
ZIUA 19 ...	91
ZIUA 20 ...	92
ZIUA 21 ...	97
ZIUA 22 ...	100
ZIUA 23 ...	100
ZIUA FĂRĂ NUMĂR ...	104
ACASĂ ...	109

Simt

Încerc să îmi aduc aminte cum și de unde a apărut chemarea, cine a plantat doriința în mine. Mă surprind făcând planul unui drum pe care nu știu prea clar de ce mi-l doresc, dar se pare că îmi doresc să plănuiesc în detaliu totul. Autobuzul cu care plec din Biarritz spre Bayonne, de unde iau trenul spre Saint-Jean Pied-de-Port. Mă uit peste orarele fiecărui mijloc de transport și constat că aș ajunge la limită să prind al doilea tren și ultimul din zi spre Saint-Jean-Pied-de-Port.

Deja mă confrunt cu primele emoții ale unei situații ce ar putea deveni neașteptată. Mă imaginez obosită, dezorientată, singură, constrânsă să mă descurc într-o limbă pe care nu o vorbesc și sunt departe de a o înțelege. Alături de alte scenarii negative, a început să-mi bată inima îndeajuns de tare încât să simt că este cu mine; am continuat cu planul și mai riguros.

Cu fraze în franceză și spaniolă, de care o să am nevoie în diferite contexte închipuite, cu telefonul pierdut eventual sau măcar fără baterie. Înșir în agendă cei aproape 800 de kilometri și 200 de orașe, pe care le străbat vizual destul de ușor, îmi împart toată distanța pe zile și număr de kilometri.

Partea dificilă începe când trec de la cele peste zece tabuuri deschise la scrisul în agendă a fiecărui sătuc prin care voi ajunge. Mi se pare o muncă anevoioasă, la sfârșitul căreia mă încurajez cu „ce-a fost mai greu a trecut” și zâmbesc; am un oarecare simț al umorului.

Agenda mea este roz, de mărimea unui caiet mic, jumătatea de sus are o textură mată și o nuanță mai închisă decât cea de jos, care are un material fin, ca de piele întoarsă. În partea cu rozul mai închis este scris GIRLS ARE QUEENS, destul de șters în comparație cu puterea mesajului. Ea este agenda care o să fie cu mine în fiecare zi, dacă nu se pierde, dar am luat în considerare și asta, de aceea prima pagină începe cu datele mele de contact și adresa. Pare că totul este gândit în amănunt, chiar și cuvintele selectate ca fiind „vitale” de-a lungul drumului, majoritatea traduse doar în spaniolă, deoarece, conform planului, aveam

să petrec doar o noapte și o zi pe teritoriul Franței. Îmi dau seama cât sunt de pragmatică după ce recitesc cuvintele traduse: *buenas tardes, lo siento, comida, ¿A qué hora es el desayuno, menú del pelegrino, concha, ¿Donde puedo sellar mi credencial, ¿Tiene menú para veganos, Buen Camino, Ultreia.* Și alte câteva cuvinte legate de mâncare sau moduri în care să îmi cer scuze. Nu știu pentru ce mă pregătesc să îmi cer scuze.

Încep prin a-i cere scuze imaginației că o părăsesc pentru câteva momente lungi de realitate. Momente în care îmi dau seama că nu am niciun bilet de avion luat și că toate planurile sunt în spectrul „cum ar fi dacă?”. Realizez cât de ușor aș putea trece peste gânduri, să nu las să se întâmple lucrurile. Se concretizează cumva totul; o să păstrez în mine modul în care s-au așezat lucrurile, prin oameni și sentimente frumoase de încurajare. Recunoștința o las să iasă dincolo de mine și am atâta putere cât să încep să cred și cu părțile reale din mine.

Îmi anunț familia, după ce am biletul de avion, fiindcă nu îi subestimez puterea de convingere, și încep să apară întrebările deloc surprinzătoare Ce?

De ce? Nu te gândești că ți se poate întâmpla orice? Dacă ți se fură banii? Sau documentele? Tu oricum ești amețită, nu mai bine vrei să faci o drumeție de câteva zile pe la noi? Îmi subliniază toate slăbiciunile pe care le am, ca să îmi fie clar că nu ar trebui să plec, cu atât mai mult singură.

Ca de fiecare dată când balanța este dezechilibrată, am de partea mea o putere. Este atât de frumos sentimentul că faci ce trebuie să faci, că acea putere vine tocmai de aici. Este lângă tine exact când trebuie să fie, am avut nevoie de ea să realizez că neliniștea celorlalți pentru mine și drumul meu este reprezentată de fricile lor, nu ale mele. Venite din grijă și drag, dar ce nedrept ar fi pentru mine să le iau asupra mea ca și când ar fi ale mele. Le-am lăsat lor tot ce este al lor. Atunci am putut să văd clar ce este al meu.

 ZIUA 0

21 iunie este noaptea cu care începe ziua plecării. Știu că mă așteaptă un drum în care voi schimba minim cinci mijloace de transport, așadar drumul meu începe aici, în Brașov, în bucătărie cu un ceai fierbinte în mâini, să am timp să simt tot ce simt, în tihnă, până se va răci ceaiul făcut intenționat mai fierbinte.

Vreau să-mi amintesc emoțiile dinainte de plecare și îmi fac prima poză de pe drumul meu. Încep să mă trezesc, iar părțile visătoare sunt acoperite ușor. În trecerea spre realitate observ că ceaiul are un mesaj scris pentru mine, un bun început de drum, nu? Mă surprind când încerc să citesc și nu înțeleg nimic, fiindcă eu de acum câteva zile am decis să nu iau în seamă un detaliu minor, limba în care sunt scrise mesajele, și am ales ceaiul după alte criterii mult mai importante atunci. Intru într-un joculeț drăguț, în care îmi imaginez care ar putea fi mesajul, ce mi-aș dori eu să scrie și devin curioasă și ce este scris de fapt. Limba îmi este aproape la fel de necunoscută ca mesajul: „iubirea este cea mai mare putere a ta”. „O

să o găsec și o să o accept” asta scrie în jurnalul meu roz. Uitându-mă înapoi, găsec totul foarte relevant, clar și văd cum am avut nevoie de experiențe și timp ca să fiu pregătită să văd ceea ce puteam găsi, evident, din prima zi. Este limpede că drumul a fost prin mine. Mulțumesc Elvira, pentru fiecare pas înainte pe care ai avut curajul să îl faci.

Acum mă întorc la tine, cea din 21 iunie 2022.

Primul lucru pentru care am ochi și îl citesc în Franța este un mesaj în engleză, slavă Domnului.

Pe tricoul unei franțuzoaice este scris: „Make things happens”. Am cerut un înger și am primit doi, liniște și entuziasm. Sunt bine. Nu o să dorm afară în prima seară.

Mulțumesc E, ești primul om cu care am interacționat deschis, dincolo de cuvintele de politețe. Ai simțit să îmi dai sfaturi frumoase, parcă ai știut că nu ne vom mai vedea în călătoria asta. Cât mi-am dorit să te revăd ca să îți mulțumesc pentru avântul din prima zi.

Mi-ai spus atât de senin unele lucruri, parcă ai fost martor frământărilor mele interioare și le-ai înțeles mai repede decât mine. Da, voi încerca să nu îmi pară rău când voi lua decizii pentru binele meu, chiar dacă

asta înseamnă să merg pe un drum în care nu voi mai fi cu cei de ieri. Ce simt eu este cel mai important; gândul ăsta m-a făcut să mă trezesc dimineată devreme și să nu mai am răbdare să te aștept câteva minute ca să pornim împreună. Cu adevărat să pornim; ce sens frumos capătă cuvântul ăsta aici. Am pornit prin mine și am tot mers, iar tu nu m-ai ajuns din urmă așa cum ai promis.

A meritat să alerg după trenul spre Saint-Jean-Pied-de-Port, unde m-ai așteptat, cu un loc liber lângă tine.

Cu Google Maps-ul deschis, cu un ochi pe ceas și altul la strada pe care voiam să o traversez cât mai repede ca să intru în gară, îmi dau seama că în fix un minut trenul meu o să plece, iar eu nici măcar nu am bilet și nici nu știu peronul înspre care ar trebui să alerg. Retrăiesc stările din imaginația mea de acum câteva luni, doar că oamenii din realitatea asta sunt mult mai binevoitori decât puteau să creadă gândurile mele de atunci. Merg la primul angajat pe care îl văd și îl rog să mă ajute să prind trenul și așa face. Transmite prin stație colegului din tren să întârzie plecarea câteva minute. Mi-a arătat direcția în care să o iau și am fugit.

Nu apuc să îmi trag sufletul bine și sunt abordată de două doamne din Croația, pe care le-am întâlnit în autobuzul înspre Bayone, uimite că am reușit să prind trenul, fără bilete rezervate așa cum aveau ele, pentru orice s-ar fi putut. Sunt curioase unde mi-am rezervat locul de dormit din seara asta, le zâmbesc și le spun că sunt la fel de uimită ca ele că am prins trenul și abia acum mă pot gândi la următorul pas. Le mulțumesc pentru ancora pe care mi-o pun în realitate, iar ele, evident neliniștite de soarta mea din seara respectivă, îmi urează un călduros „Dumnezeu să aibă grijă de tine, copilă”. Mă bucur în sinea mea că i-am dat răgaz de o pauză părții din mine care se ocupă de calcule și organizare, fiindcă probabilitatea să fiu în trenul acesta e atât de mică... În acest timp, E asistă zâmbitor la conversația mea, apoi îmi arată ce ne destăinuie din când în când Pirineii, dincolo de ceață, traseul pe care o să pornim mâine și munții care stau strajă începutului. Pornește o discuție despre cât de frumoase sunt lucrurile simple, ceața, ploaia, trenul care acceptă cu credință să fie parte a drumului din noi.

Dragul E s-a ocupat de tot ce aveam nevoie în seara respectivă, a venit cu mine în locul de unde se iau pașapoartele de pelerini, deși el avea unul luat de la el din țară, a vorbit cu bătrânelul de la centrul de informare și l-a rugat să sune la locul unde era cazat, să încerce să îmi găsească și mie un loc de dormit printr-un pod, undeva. Ca de la un canadian la un francez, bunăvoința a făcut ca lucrurile să se așeze frumos, iar eu mă îndrept plină de optimism spre cazarea din prima noapte. Eu și E.

Suntem întâmpinați cu prea mult entuziasm după un drum de multe ore. Mi-aș dori să ne arate locul de dormit mai repede, dar pare că își urmează minuțios discursul de bun venit. Știe că este deschizătorul de drum și își ia în serios rolul. Din multele cuvinte pe care le-a spus rețin doar cele trei reguli de drum.

1. Nu este o cursă, bucură-te de ceea ce ești acum și nu alerga după nimic mai mult. Ascultă-ți corpul, iubește-te, fii lângă tine. Tu alegi din ce și dacă să te bucuri.

2. Pe drumul ăsta nu te judecă nimeni, fii tu, nu ai nimic de pierdut. Au poate alții de câștigat un prieten simplu, sincer.

3. Bea mult, mult, mult sau doar multă apă.
Somn ușor și Buen Camino!

ZIUA 1

Am ajuns la Albergue Irugoienea, Espinal și mă așteaptă o cină italiană. Sunt singură în toată camera cu paturi la comun, mă felicit că am venit cei 6,5 kilometri din Roncesvalles, o zonă istorică frumoasă, dar poate prea încărcată pentru nevoile mele din acea zi, unde au închis ceasul majoritatea pelerinilor. M-am oprit totuși în Roncesvalles să-mi dau răgaz să iau o decizie în legătură cu înnoptatul din ziua aceea, dar toate gândurile și planurile le las pentru după prânzul mult așteptat. Primul meniu de pelerini. Nu mă așez bine la masă și sunt nevoită să mă ascund de ploaia torențială care nici aici nu-mi dă pace.

Soarele de după este un semn îndeajuns, încât să-mi iau rucsacul și să pornesc către alt necunoscut. Un entuziasm malițios mă cuprinde, când realizez că tocmai am ieșit din planificare și de aici încolo nimic nu va mai fi conform agendei. Îmi place energia cu care dau curs noilor gânduri și mă las purtată de drum. La revedere Franța, bine te-am găsit Spania.

După noaptea zgomotoasă de ieri, simt cum liniștea cu aromă de cuișoare mă pătrunde. Mi-am masat tălpile, gambele și ideea de iubire începe să se simtă nu doar în cuvinte.

Regăsesc ploaia de astăzi din Pirinei fermecătoare, iubesc mirosurile din urma ei, energia pădurii ude, ceața care îmi dezvăluie frumusețea de dincolo de ea în ultimul moment, imprevizibilul învăluit de misterul imaginației mele, povestea și fascinația pe care o construiesc în jurul ei.

M-am lăsat acoperită de ploaie foarte natural, accept să fiu parte din planul ei. Oare mâine voi avea parte tot de o zi cu ploaie?

Odihna de acum, mirosurile cu aromă de vară, mâncarea care mi se prepară îmi creionează un spațiu mental relaxant, în care retrăiesc energia meditației din pădurea de dinainte de Estella. Realizarea de după meditație mă pune pe gânduri și acum, dar într-un mod mai general; mai degrabă sunt observatorul cuvintelor care mi-au ieșit cu atâta claritate din gură atunci: „Când nu știi ce vreau, ajung să vreau sau sa fiu ce vor alții”. Cred că știam asta din ultimele experiențe, dar n-am știut-o cu voce tare până acum.

Nu știu încă limita dintre a fi amabilă și a ajunge să fac ce nu îmi doresc.

Cer să îmi ofer superputerea de a da iubire acolo unde înflorește.

Nu există persoane care nu merită să fie iubite, dar există persoane care nu știu ce să facă după ce își consumă iubirea. Așa mă simt eu acum. Pot să-mi promit oare că o să am grijă până când nu o să se mai consume iubirea mea?

În timp ce copiez pasaje din jurnal, încerc să le redau cât de autentic îmi îngăduie ambiguitatea exprimărilor de atunci, nu vreau să schimb perspectiva ideilor, chiar dacă acum că le scriu nu mai rezonaz la aceeași intensitate cu ele. Nu vreau să răpesc nimic din magia drumului.

Fiindcă mi-am pus o întrebare, probabil mie celei de acum, o să încerc să răspund și recunosc, plină de surprindere, că sunt aici din nou, în același moment al aceleași frământări în viața mea, cu alte persoane, dar aceleași simțiri interioare. Primul gând este de frustrare că nu am trecut peste etapa asta și îmi revine din nou în viață sub o altă formă, dar am puterea să las

la o parte întrebările care mă îndepărtează de subiect și încerc să revin cu blândețe.

Draga mea, iubirea nu se consumă, ea sporește și înflorește exact cum ai spus tu. Ceea ce se consumă este energia depusă pentru a sta într-un loc nepotrivit sau dorința de a înțelege ceea ce este de neînțeles, prin îndepărtarea de la tine și intrarea în lupte care nu sunt ale tale, cu energii pe care le lași să te consume fiindcă tu nu mai ești pe drumul tău și încerci să ajungi pe el cu disperare, prin alții.

Ce ar trebui să fac pentru a nu-i supăra pe ceilalți?

sau

Să aleg ce vreau eu să fac?

Știu că este greu să treci de la una la alta și ai nevoie de timp să te obișnuiești și să exersezi să faci lucrurile pentru tine, știi și că există oameni cu energii mari, care te vor debusola și îndepărta de tine. Știu, de asemenea, că ai mai trecut prin asta cel puțin o dată și ai folosit tot ce era de folosit ca să te ridici deasupra și să o înțelegi în măsura nevoilor tale de atunci. Din etapa asta o să dobândești ceva în plus.

Frigul pe care-l simt la picioare mă readuce pe terasa casei din Espinal, verific dacă mi-a intrat uleiul de cuișoare în piele, ca să-mi pot încălța șosetele care vor purta aromă de mirodenii tot drumul.

Familia de aici și câinele pe care urmează să îl cunosc au decis să facă locul acesta minunat după ce, în urmă cu șase ani, au străbătut împreună El Camino, apoi și-au dat demisia de la joburile lor din Italia și acum s-au reîntors pe drum, fiind parte din el. Am mâncat o cină incredibilă, cu cel mai bun desert din viața mea. Ce frumos am simțit să vin aici.

ZIUA 2

După 40 de kilometri simt că nu mai sunt om, cei câțiva kilometri pe care am fost nevoită să îi fac în plus din Pamplona m-au scos din toate zonele de confort în care am fost vreodată, atât de puțini kilometri pentru stări atât de profunde, stări care nu s-au lăsat anticipate de niciun comportament diferit.

Îmi vine să plâng de durere, simt o amorțeală ca de ace cu venin, care te înțepă din interior și vor să străpungă stratul de piele, să iasă prin călcâi. Toată laba piciorului e o bucată de carne inertă care se